

آرامگاه شاه داعی الله شیراز

شاه داعی الی الله از عرفا و حکمای معروف قرن نهم هجری در شیراز است. نام او محمود ملقب به نظام‌الدین و مشهور به شاه داعی الی الله است. او به سال 810 ه. ق در شیراز متولد شد. وی علاوه بر اینکه شعر را نیکو می‌سروده، قریب ۲۵ جلد کتاب مختلف هم تألیف کرده‌است. شاه داعی شیرازی از جمله شاعرانی است که در مصیبت شهیدان دشت کربلا اشعار متعددی سروده است.

از وی آثار نظم و نثر فراوان بجای مانده از جمله: 38 جلد اثر فارسی و عربی همچون مثنوی چهار چمن، مثنوی چشمه زندگانی، مثنوی چهل صباح و مثنوی عشق‌نامه، دواوین، ساقی‌نامه و 16 رساله به نثر از او باقی مانده است. شاه داعی الی الله در سال ۸۷۰ هجری قمری وفات یافته و آرامگاه وی در ضلع جنوب شرقی گورستان معروف «دارالسلام» قرار دارد. این آرامگاه دارای دو سنگ قبر بزرگ سماقی مجلل سرخ رنگ متعلق به شاه داعی و فرزندش است و از دو قسمت تشکیل گردیده است.

برخی از کارشناسان معتقدند کریمخان زند نخستین بار برای این عارف بزرگ، آرامگاهی با سنگ قبر بزرگ و خوش طرحی از نوع سنگ سماقی سرخ رنگ احداث می‌کند که به سبک معماری عهد زندیه است و دستور می‌دهد بر روی آن، کتیبه سنگی با خط ثلث برجسته که نام و تاریخ وفات شیخ در آن قید شده است، نصب کنند. بر سر در آرامگاه شعری از خود شاه داعی الی الله نوشته شده‌است: چو باد خاک تو خواهد به هر طرف بردن مهل که از تو نشیند به خاطری گردی

